

Допоможи тим, хто терпить поразки

Що то був за чудовий день, коли я прийшов до пізнання Христа як мого особистого Спасителя! Те, що я пережив тоді, було дійсно переходом з темряви до світла. Хто може описати таїнство перебування Христа в нас і радість, яку приносить спілкування з Ним?! Пригадую, що навіть лягаючи спати, я посміхався, причому так щиро і сильно, що, ранком прокидаючись, я знову заставав себе усміхненим. У мене було стільки радості, що навіть моє обличчя від безмежного щастя починало боліти. Запам'ятовувати вірші Писання було для мене справжньою насолодою і, здавалося, не вимагало жодних зусиль. Молитва текла як ріка, а постійне прославлення Бога за чуда в житті було сенсом кожного дня. Неспокій, песимізм і страх були лиш неясними згадками з далекого минулого. Коротко кажучи, Бог любив мене, і я це знав, перебував у цьому і був цим зігрітий. Славно бути дітям Божим!..

Якось весняного ранку, коли я йшов біля коледжу, де навчався, хтось поставив мені дуже просте питання: «Майк, як ти думаєш, до якої праці кличе тебе Господь?»

До тієї миті я ніколи не задумувався над цим питанням, але на мій подив з

моїх уст злетіло: «Бог кличе мене служити християнам, що терплять поразки». Тієї миті я зрозумів беззаперечно, що саме це і є Божим планом для мого життя. На оцінку чи перевірку цього висновку я багато часу не гавав, крім хіба того, що іноді думав про тих розбитих християн. Пізніше я ловив себе на думці, що якби я знав, що означає подібне визнання, я би почав перечити Богу й просив би у Нього яку-небудь іншу працю для себе. Адже для того, щоб служити християнам, котрі терплять поразки в своєму житті, я сам мав бути наголову розбитим, чого я під час тієї розмови й уявити не міг.

Зовсім небагато потрібно було часу, щоб я поринув у життя, сповнене поразок, яке продовжувалося дев'ять наступних років! Скоро молитва стала для мене мукою, Писання втратило свою привабливість. Непереможний гріх, здавалося, проявлявся скрізь, чуттєве усвідомлення близькості Бога зникло!

Різними шляхами я намагався впогратися з моїми невдачами і поразками. Я читав книги на тему «як допомогти собі» чи «як робити те чи інше», які обіцяли хоч тимчасове звільнення. Вони чудово описували мій стан і... повертали мене в мій світ без сили,

щоб позбавитися того стану. Чим більше я читав, тим більше засмучувався, озлоблювався і зневірявся. Ті книги звертали мою увагу на великий приклад Христа, на те як Він молився, постився, допомагав іншим, поклонявся, був благочестивим, годував голодних, любив. А потім вони радили наслідувати Його. Невже ніхто з авторів не розумів, що я хотів бути подібним до Ісуса, що я хотів догоджати Богу, але просто не міг?! Невже ніхто не розумів, що якби я був здатний наслідувати Ісуса, Йому не треба було б приходити?!

Усе ще страждаючи від омани, що відповідь на питання – в знаннях, і обіцянка, що можна почати все спочатку і позбутися всіх проблем захищена в них, я вступив у біблійний коледж, потім закінчив школу, де підкреслювалася позиція, сформульована просто: успіх залежить від твого інтелекту, здібностей, талантів і зовнішнього вигляду. Довівши це до певної міри досконалості, я зміг би стати прийнятним для Бога і його народу. Як я заздрив студенту чи професору, що могли проповідувати з оригінальних грецьких текстів! О, якби я від природи був дотепним і тямущим, здатним гарно говорити, якби міг співати і грати на музичних інструментах, тоді я, звичайно, жив би «життям з надлишком»! Може, я зміг би вивчити всю Біблію напам'ять, як деякі, і в будь-який час попросити слухачів назвати біблійний вірш, процитувати його, а заодно попередній і наступний. Отоді я, безумовно, досяг би всього, чого бажаю.

Тоді велика увага приділялася різним програмам. Багато знаменитих проповідників приїжджали і ділилися

своїми рецептами, як досягти успіху. Ми їхні виступи старанно конспектували, знаючи, що кожен з них пропонував саме те, що нам було найпотрібніше. Я знав, що у своєму житті не зможу по-справжньому дотримуватися жодної з тих програм, але, принаймні, я міг би засуджувати інших за те, що вони не виконують їх, і вказувати їм на їхні невдачі. Бо ж якщо вони – щирі і справжні християни, то повинні ставати кращими.

Насправді я зовсім не знав, що шукав чогось видимого, що належить цьому світові, чогось такого, що не вимагає віри, якоїсь чарівної формули, що змогла б звільнити мене від самого себе, й інших від такого ж стану поразки. Чому ж християнство стало для мене таким важким? Чому трапляється так, що багато хто з нас протягом багатьох літ прагнемо за допомогою різних способів, методологій і програм досягти духовності, а коли проекти побудови успіху провалюються, ми здаємося і віддаємо себе посередньому, сірому життю, повному розладів і жалю? Чи оце і є те життя з надлишком, про яке говорив наш Господь? Чи говорив Він про життя постійних катастроф, метушні, власних спроб, нескінченного благання про радість? Чи говорив Він про життя в полоні емоцій, думок, гріховної поведінки для всіх, хто сміє волати до Нього? Чи повинне життя, що Він прийшов дати, характеризуватися конфліктами в сім'ї, нескінченними відвідуваннями консультантів і депресіями, часом такими глибокими, що хочеться, щоб це життя скоріше закінчилося і настало хоч якесь полегшення?

Я боюся, що цей тип християнського життя поширений серед багатьох віруючих, для яких Євангеліє звучало свого часу так: «Прийми Ісуса Христа нині, щоб у майбутті тобі не довелося піти в пекло!» А після прийняття Його вони чули: «Ісус помер за твої гріхи, тепер напружено і сумлінно трудися, щоб догодити Йому!» Стогін душі багатьох християн такий: «Я не можу догодити Богу! Я не здатний змінитися! Як мені вибратися з пекла, в якому я щодня мучуся?»

Для більшості християн їх сумний досвід полягає в тому, що вони пожали все те, що не спрацьовує в їхньому житті. Одне з ключових слів, що точно описує християнські громади в усьому світі, це – *змінити(ся)*. Ми хочемо змінити те, ким ми є, що ми робимо, наші обставини, щоб нам стати прийнятними для Бога. А коли, нарешті, перестрибуємо всі сходинки, запропоновані нам певним методом чи програмою, зміна все ж не приходить і ми відчуваємо наші неприйнятність і невдачі ще глибше.

Ну що ж, якщо жити життям поразок є «доступно» і «просто», то чи не буде для багатьох благою звісткою те, що жити переможним життям такою ж мірою доступно і просто? Де ж відповідь? Відповідь ми знайдемо в простоті Євангелія, тій простоті, що загубилася серед симптомів невір'я, серед безлічі програм, методів, списків зі вказівками про те, що робити і як робити. Відповідь полягає не в тому, що ми повинні чи не повинні робити, а в тому, у що ми повинні вірити. Великий секрет успіху, схований від багатьох віруючих протягом багатьох років їхнього

життя, звучить як християнське зростання. Це, по суті, просте прийняття того, чим ми завжди володіли з самого початку, з того самого дня, коли віддали наші життя Христу.

Життя з надлишком – це не щось, заради чого ми повинні працювати, щоб набути його, а щось уже дане нам, на ґрунті чого можна працювати. Той факт, що я прийнятий, не ґрунтується на тому, що я роблю, а на тому, ким я є. *Життя з надлишком не вимагає від мене, щоб я працював для того, щоб вірити, але щоб я працював тому, що я вірю.* Будьте впевнені в наступному: якщо християнське життя з надлишком вимагає наших рішучості, волі, інтелекту, таланту і здібностей, то ми ніколи не досягнемо його, тому що ми занадто слабкі, сліпі і нерозумні.

Як же мені, у такому випадку, знайти життя з надлишком? Як мені знайти життя, вільне від гріха? Як воно може стати моїм без будь-яких зусиль? Божа відповідь задумана так, щоб вона була легко доступною слабким, невдахам, відкинутим, невігласам, засмученим і безнадійним. Божа відповідь стосовно життя з надлишком завжди була, є і буде неймовірно простою. Християнин повинен пізнати і прийняти його простоту. Божа відповідь вимагає віри, якою ми, можливо, володіємо, самі того не помічаючи, але ніяк не великих талантів, здібностей чи інтелекту. Проблема не в тому, що Бог поклав на нас велику і важку задачу, виконавши яку, ми придбаємо Його мир, спокій і радість. Навпаки, проблема в тому, що ми покладаємо на себе ці великі задачі і самі встановлюємо для себе стандарти, досягши яких ми

будемо, як думаємо, прийняті Богом або догодимо Йому.

Тому всі, що починають жити по вірі, повинні насамперед спокійно випробувати боротьбу і невдачу, виходячи з їхніх власних спроб змінитися. Ми тільки тоді здамося, відмовимося від власних зусиль і звернемося до простої Божої відповіді, коли випробуємо і виснажимо всі інші мислимі джерела і ресурси. Божа відповідь проста, але для того, щоб привести нас до стану, коли ми готові прийняти її, Бог спочатку змушений провести нас через, так би мовити, серію уроків, що вмотають нас, лишивши нас у розпачі, втомленими від самих себе й інших і готовими слухати своїм (уже) віруючим серцем все, що каже Бог.

Людина може почати довіряти Богу лише в тому випадку, коли відмовиться довіряти собі. Багато християн, які терплять поразки, просто знаходяться в процесі усвідомлення, що їм слід здатися і припинити покладатися на себе.

Я почав моє християнське життя в простій вірі, стоячи біля підніжжя хреста. І все-таки через своє невір'я я лишив цей стан, шукаючи в самому собі якості, на які я міг би покладатися і довіряти собі. Багато в чому я став схожий на Ізраїльський народ, що блукає в пустелі. Чим далі я віддалявся від хреста, тим більше ставав ошуканим і спантеличеним до тих пір, поки не вирішив повернутися туди, де починав. Ось де я виявив, що втратив євангельську простоту! Підбадьортеся, адже Божий план – привести всіх до життя повного миру і радості. А «якщо Бог за нас, хто проти нас!?» (Рим. 8:31).

Подорожуючи по світу, я зустрічався з багатьма благочестивими християнами, наслідувати життя яких бажав би кожен з нас. Коли тільки це було можливим, я ставив цим людям одне питання: «Як ви зуміли стати такою духовною людиною?» Відповідь була завжди одна й та ж: «Я не знаю, Бог зробив мене таким». Жодного разу жоден з них не сказав мені, що це сталося завдяки тому, що він належить до певної деномінації чи дотримується якоїсь певної доктрини. Єдина причина: Бог зробив їх такими, якими вони є. А тому не втрачайте надії! Бог безсторонній і не віддає переваги одним перед іншими, але готовий і вас привести туди, куди вам потрібно прийти.

Отже, заберіться до рук Небесного Отця, дозвольте Йому понести вас тим шляхом, який Він приготував для вас. Усі ваші страждання мають свою ціль, і хоч ви можете не бачити в цьому руки Отця, але незабаром ви її побачите. А коли ви побачите, куди Він вас привів, ви не зможете утриматися від хвали! *«Як ти не знаєш шляхів вітру і того, як створюються кістки в лоні вагітної, так не можеш знати справи Бога, Котрий робить усе»* (Проп. 11:5) *«Але боюся, щоб, як змії хитрістю своєю спокусив Єву, так і ваші розуми не ушкодилися, ухилившись від простоти в Христі»* (2Кор. 11:3).

Отче, ми ввіряємо себе Тобі, щоб Ти повернув нас назад до тієї простої віри, котра зробила Авраама угодним Тобі й наповнила життя Сина Твого невимовними радістю, миром і повноцінністю.

Автор і джерело публікації редакції не відомі. Надіслала Надія Федас

Терпи, душе!

*Терпи, душе! Колись забудеш муку
Терпінь твоїх, коли Христос прийде.
Терпи іще, тримайсь за Божу руку –
Надійсь, чекай і знай: Господь гряде!*

*Він знає: ти давно Його заждалась;
Що й між святими є обман і лінь...,
Що так ніколи Церква не нуждалась
В Його любові, єдності й теплі;*

*Що світ лежить в розпущі та розтлінні,
В нім важко жити, терпіти сил нема,
Коли побачиш, що й братам і сестрам
Властиві нині лестощі й обман.*

*До кого підемо? Ити до Слова треба –
Лиш до Христа, у Нім знайдемо все...
Ми охололи на шляху до Неба...
Ми ослабіли – не секрет це вже...*

*Ми відчуваємо... Ми все це розумієм...
Про це говоримо, співаємо про це...
Ми молимося, чекаєм і... німієм...
Волочим хрест свій, тягнем, не несем.*

*Не страшний біль, ані випробування –
Вони ведуть до духа чистоти,
До вірності, смирення й уповання,
До перемоги, правди й повноти!*

*Хай Дух Святий вогнем повіє з неба
І спалить все, що ворог насадив...,
Щоб стали ми пахучим свіжим хлібом
Із зерен, що Сам Бог обмолотив...*

Віра КУШНІР